

[Per Hækkerup.]

ringen af folkepensionen. Det tror jeg nu nok er en noget overdreven fremstilling af sagen, og jeg tror heller ikke, det ærede medlem får held til at overbevise folke- og invalidepensionisterne om, at oppositionens kærlighed til dem er andet end meget tidsbestemt.

Men hvis man endelig skulle grave dybere og finde, hvad den egentlige årsag er til, at det nu er lykkedes at få denne forbedring igennem, bør man vel egentlig rette takken til det svenske socialdemokrati. Dets valgsejrer har skræmt oppositionen til at forlade den politik, den tidligere har haft, og også at stemme for den forhøjelse af folke- og invalidepensionerne, som vi blev enige om i eftermiddags.

På baggrund af oppositionens svingende og skiftende politik tror jeg, man har lov at sige, at tilliden i erhvervslivet og tilliden hos vælgerne til bestandigheden i det, oppositionen siger, tilliden til, at man mener det samme grundlæggende det ene år som det andet, er stedse svindende.

Jeg vil gerne have lov til i forlængelse af det citat, jeg i forgårs bragte af en uvildig bedømmelse af erhvervspolitikken i Danmark, at komme med et citat fra en artikel, der stod i forgårs i det samme blad, Neue Zürcher Zeitung, og hvori man om det, man så elskværdigt kalder det danske „Wirtschaftswunder“ bl. a. siger følgende, som jeg nok synes er tankevækkende:

„Erhvervspolitikken tøjler må også fremover holdes relativt stramt i Danmark, hvis nye indenrigs- og udenrigsøkonomiske komplikationer skal undgås. Ikke blot arbejdsmarkedets parter, men også de ansvarlige politikere må nu som før pålægge sig selv en vis disciplin. Hidtil har netop den restriktive statslige finanspolitik spillet en vigtig rolle som stabiliseringsfaktor.“

Og bladet tilføjer:

„Men en balanceret ekspansion vil blive truet, hvis man samtidig med almindelige indkomststigninger også pludselig opgiver den forsigtige kurs i social- og finanspolitikken og åbner porte og døre for en vældig efterspørgselsudvidelse. Den økonomiske politik i Danmark vil derfor i det kommende år stå over for en ny vanskelig duelighedsprøve.“

Efter at have set oppositionens oplæg til debatten her, efter at have set oppositionens fornyede udformning af sit fællesprogram tror jeg, man roligt kan fastslå, at oppositionen i hvert fald ikke har bestået duelighedsprøven; oppositionen har netop hengivet sig til et løfte om en sådan efterspørgselsudvidelse, som truer ekspansionen i Danmark.

Det ærede medlem hr. Poul Møller brugte i sin tale i forgårs det udtryk, at oppositionen har tillid til borgerne. Ja, nu står vælgerne over for at skulle træffe den samme afgørelse, som oppositionen altså har truffet uden at klare duelighedsprøven. Vil vælgerne lade sig lokke af gyldne løfter om skattnedsættelser, der bringer en kortvarig glæde, men vælter hele stabiliserings- og fremgangslinjen, eller siger vælgerne nej til oppositionens letsindige popularitetsjagt og giver regeringen bemyndigelse til at bevare det faste greb om økonomien? Det er det spørgsmål, der er stillet. Vi har tillid til, at vælgerne klarer duelighedsprøven. Vi tror, de lader regeringen fortsætte.

Erik Eriksen: Jeg vil gerne begynde med at komplimentere den højtærede statsminister for hans sobre og urbane form, da han i går svarede på de indlæg, der var fremkommet, og vil i øvrigt takke den højtærede statsminister for hans udtalelse om, at hvad jeg havde nævnt om hjemmeværnets forhold, var en selvfølge, og derfor var det ikke nævnt i åbningstalen. Det tager jeg naturligvis til efterretning, samtidig med at jeg som sagt takker derfor, selv om jeg godt kunne synes, at der i åbningstalen er medtaget så mange små ting, der i og for sig berettigede, at et så væsentligt punkt som hjemmeværnets forhold også var medtaget.

Den højtærede statsminister nævnede også i sin tale i går, at det skyldtes trekantens indsats og samarbejde, at der var blevet enighed om forsvaret, og det må jeg give den højtærede statsminister ret i. Jeg er ganske overbevist om, at det ikke ville have kunnet lykkes for mig at få det radikale parti med til en forsvarsordning, endsigse til at stemme for den. Den pris ville man fra radikal side så åbenbart kun betale i en regering med socialdemokratisk ledelse og flertal.

Den højtærede statsminister omtalte også